

*Bemærkninger til lovforslaget enkelte bestemmelser**Til § 1*

Til nr. 1

Det foreslås, at tidsbegrænsningen i 60-dages reglen ændres, således at erhvervsmæssig kørsel er befordring mellem sædvanlig bopæl og arbejdsplads i indtil 60 arbejdsdage inden for de forudgående 12 måneder.

Når der skal påses, hvor mange gange en ansat har været på en bestemt arbejdsplads, er det kun kørslen de forudgående 12 måneder, der tæller.

Herefter vil det kun være nødvendigt at sammenholde oplysningerne om kørslen 12 måneder tilbage i tiden for at se, at der ikke er kørt mere end 60 arbejdsdage mellem hjemmet og den enkelte arbejdsplads.

Der henvises i øvrigt til afsnit 3.1.

Til nr. 2

Det foreslås, at hvis den skattepligtige har et kørselsmønster, der indebærer befordring til så mange forskellige arbejdspladser, at det ikke er sandsynligt, at der mellem sædvanlig bopæl og arbejdsplads køres i mere end 60 arbejdsdage inden for de forudgående 12 måneder, antages det, at befordringen er erhvervsmæssig

Det kan f.eks. være i den situation, hvor en virksomhed har en servicekontrakt med en række faste kunder om reparation og service af maskiner, hvor hver virksomhed kun besøges få gange om året eller for den sags skyld om måneden. Beskæftiger en virksomhed sig f.eks. med opstilling af og efterfølgende service på kopimaskiner, vil det typisk ikke blive til mange besøg hos de enkelte kunder på årsplan.

Et andet eksempel er en virksomhed, der med faste mellemrum rykker ud til en række kunder. En gartner kan således have en aftale med en række boligelskaber eller kommunale institutioner om en gang om ugen i sommerperioden at slå de pågældende kunders græs. Der kunne også være tale om en vinduespudder, der kommer 3 dage i en virksomhed 4 gange om året for at pudse vinduer.

Et tredje eksempel er en sælger, der opsøger nye kunder hver dag året rundt. Samme kørselsmønster har eksempelvis en skorstensfejer.

Et fjerde typisk eksempel er håndværkere, der arbejder på projekter, der typisk har en varighed på nogle dage eller et par uger.

Sådanne skattepligtige har et kørselsmønster, der indebærer befordring til så mange forskellige arbejdspladser under sådanne vilkår, at det er usandsynligt, at der mellem hjemmet og den enkelte arbejdsplads køres mere end 60 arbejdsdage inden for de forudgående

12 måneder, hvis man talte efter. Sådanne skattepligtige vil være omfattet af den nye regel.

Erhverv med kørselsmønstre, hvor der åbenlyst køres mere end 60 arbejdsdage mellem hjemmet og arbejdspladsen, vil ikke være omfattet af den foreslåede formodningsregel. Eksempelvis vil det have formodningen mod sig, at personer med administrative funktioner på et fast arbejdssted vil have et kørselsmønster, der indebærer, at der ikke køres mere end 60 arbejdsdage mellem hjemmet og det enkelte arbejdssted. Fabrikarbejde på et fast arbejdssted er et andet klart eksempel. I sådanne tilfælde vil told- og skattemyndighederne efter gældende ret kunne stille krav om dokumentation for, at kørslen er erhvervsmæssig, typisk og mest hensigtsmæssigt i form af et kørselsregnskab for den forløbne periode.

I andre situationer er det måske ikke helt så tydeligt, at kørselsmønstret vil medføre, at der mellem hjemmet og arbejdspladsen ikke køres mere end 60 dage inden for de forudgående 12 måneder.

I visse situationer kan den skattepligtige nok have et erhverv med et kørselsmønster, der indebærer befordring til så mange forskellige arbejdspladser, at det ikke er sandsynligt, at der mellem hjemmet og den enkelte arbejdsplads køres mere end 60 dage inden for de forudgående 12 måneder, jf. ovenfor, men hvor der er andre momenter, der gør det mindre oplagt, at 60-dages reglen uden videre må antages at være opfyldt.

Der kan for det første være tale om personer, der har erhvervsbilen med hjem, og hvor der ikke er andre biler i husstanden.

En anden situation er, hvis en person har bilen med hjem, og der i husstanden kun er én bil herudover, og det må anses for overvejende sandsynligt, at vedkommende anvender erhvervsbilen privat, f.eks. fordi der er meget dårlig dækning med offentlige transportmidler, og der er flere familiemedlemmer, som har behov for at blive transporteret til fritidsaktiviteter.

En tredje situation er en person, der har bilen med hjem, og husstanden kun råder over én anden bil, som imidlertid bliver brugt af en person, der arbejder på vagter eller anden forskudt arbejdstid.

Disse tilfælde har det tilfælles, at det på den ene side ikke kan afvises, at kørselsmønstret faktisk ville vise, at der ikke er kørt mere end 60 dage mellem hjemmet og arbejdspladsen, hvis man havde talt efter, f.eks. i form af et kørselsregnskab for den pågældende periode, men hvor de konkrete omstændigheder på den anden side giver anledning til en vis berettiget tvivl om reglens overholdelse.

Disse tilfælde vil falde ind under den foreslåede formodningsregel, således at det umiddelbart vil blive